

Ispita

Petrache Mariana

ISPITA

Cu inima încercată de nefireasca-i slăbiciune,
Cu cartea-n mână rostind aceeași rugăciune,
Pășind peste canoane, prin gânduri sinuoase,
Neputincios iubirii, frumoasei păcătoase.

Femeia cu trupul dezgolit și lacrimi lumești,
Îl seduce tulburându-l cu dorințele trupești,
Se unduie cu rochia, de flăcări încinsă
Îl ardea jarul din piept și bucuria promisă.

Cu sufletul zăvorât sub cămașa lumească
Și-ar renega credința dorind să o iubească
Cu ochi flămânzi îi număra pe ie trandafirii,
Vărsând amărăciune din negura privirii.

Nu era o sfântă pictată într-o seară amurgită
Era ca floarea îmbobocită sub coasa ruginită
Când cerul arunca raze-ndoliate peste ea...
Cu scânteia ce-i strălucea-n gene, îl cucerea.

Îl implora pe Dumnezeu, cuprins de frământări
Să-ntindă o punte din curcubeu peste încercări
S-ar întoarce-n alt timp, ar scrie alt jurământ
Din lumi celeste ar rupe noul veșmânt...

Îngenuncheat pe pietrele tăioase, din grădină,
Cu purități de crini tivindu-i rochia de muselină
Fără iubirea ei rămâne-va-n veci înjumătățit
Alături de ea plăti-va cutume la nesfârșit.

12. 04. 2018